

Иван Вазов

Кръгозорът на Пловдив

От тез скали гигантски
пред моя смаян взор
разстила се простор
от гледки великански
и безконечний хор
на Алпите балкански.
Всъду, от край до край
на тая панорама,
коя граници няма,
окоето ми блуждай
в един чаровен рай:
в поля, в гори зелени,
в ливади разцъфтени,
Марица де синей,
в нивя безкрайни, златни,
по хълми благодатни,
де нектарът вирей.

Какви прекрасни гледки,
какви картини редки,
какъв безкраен шир
от нови небосклони,
в кои мечтата гони
вълшебен някой мир!

На юг, в небето ясно,
потъмняло в зари,
тъмнеят се гори
с величие безгласно.
И като гледам там,
през равнини и снопи,
аз шъпна им едвам:
поклон на вас, Родопи!

По техните бърда
зелени и родливи
растат лозя и ниви,
стърчат села красиви,
кат орлови гнезда –
приюти на хлада.

А там, на запад, Рила,
безгласен великан,
глава си потопила
в небесний океан.

На север пък се вдига
неравната верига
на Средната гора.
По стръмните ѝ ребра
растат дъбрави диви
от буки горделиви
и дъбове свети,
де бурята ехти.

Ах, там, в тез хладни доли,
под селските тополи,
желал бих да спра
на сладостна почивка
и смаян да съзра
цветущата усмивка
на селските моми...
Там мойта песен мила
мощ нова би сдобила
по красните хълми.

А там на север гледа,
над всичко заповеда,
димящ се кат вулкан
великият Балкан.
О, старий исполине,
Юмручал горделив!
Аз пак те видя нине
във небесата сини,
изпъкнал, гол, плешив,
като гигантска птица –
на вихрите столица!
На север и на юг,
в полето или тук,
където и да ида –
си тебе ази вида,
като се вдигаш прав
сърдит, замислен, вечен,

величествен, мъгляв,
кат идеал далечен!

1882

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5168>]